

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.*

*„Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk
verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat koninkrijk zal
aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vermalen en te
niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan”.* DAN. 2: 44.

No. 2. 15 JANUARI.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4,50, Amerika \$ 1,00.	2e Jaargang 1897.
------------------------------	---	-----------------------------

HET WARE EVANGELIE VAN CHRISTUS.

De vraag „welke verordeningen zijn noodig om zalig te worden?” is van groot belang voor ieder man en vrouw op aarde en het is voor allen nuttig, niet te rusten, alvorens zij een juist begrip hieromtrent verkregen hebben. Er is zeer veel verdeeldheid en twist in de christenwereld over dit onderwerp, en het schijnt, dat gezegden van ongeïnspireerde mannen in betrekking tot deze dingen alleen gestrekt hebben, om het verstand der menschen te verwarren. Maar terwijl de mensch zich vastklemt aan zijne eigen inzichten, gelooft de ernstige zoeker naar zaligheid liever het geopenbaarde Woord Gods.

IS GELOOF ALLEEN VOLDOENDE?

De geliefde discipel schrijft: „En dit is het eeuwige leven, dat zij u kennen den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt.” (Joh. 17:3.) Veréénig deze verklaring met eene andere schriftuurplaats, welke als volgt luidt: „En hieraan kennen wij, dat wij Hem gekend hebben, zoo wij Zijne geboden bewaren. Die daar zegt: Ik ken Hem en Zijne geboden niet bewaart, die is een leugenaar, en in dien is de waarheid niet.” (1 Joh. 2:3, 4.) Jezus zeide tot Zijne Apostelen: „Gaat dan henen, onderwijst alle volkeren, dezelve doopende in den naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, leerende hen onderhouden, alles wat Ik u geleerd heb.” (Matt. 28:13.) De discipelen waren dus uitgezonden met eene zending, alle natiën, indien dit mogelijk was, te bekeeren én zij waren gelast, gehoorzaamheid aan „alles” wat Christus als inzettingen aan hen gegeven had, te bevelen aan allen die christenen werden. Zijn taal is zoo duidelijk, dat niet één gebod weggelaten kan worden.

„Zoo verstaat gij dan, dat degenen, die uit het geloof zijn, Abrahams kinderen zijn.” (Gal. 3:7.) Maar, „Indien gij Abrahams

kinderen waart, zoo zoudt gij de werken van Abraham doen." (Joh. 8:39.) „Daarom, dat Abraham mijne stemme gehoorzaam geweest is, en heeft onderhouden mijn bevel, mijne geboden, mijne inzettingen en mijne wetten." (Gen. 26:5.) „En zijt daders des Woords en niet alleen hoorders, u zelve met valsche overlegging bedriegende." (Jak. 1:22.) De lezer bestudeere ook Openb. 3:1, 2, 7, 8 en Matt. 25:31—46, welke schriftuurplaatsen te lang zijn, om hier te vermelden. De volgende teksten toonen duidelijk aan, dat geloof alleen niet voldoende is.

„Wat nuttigheid is het, mijne broeders! indien iemand zegt, dat hij het geloof heeft, en hij heeft de werken niet? kan dat geloof hem zalig maken? Maar wilt gij weten, o ijdel mensch! dat het geloof zonder de werken dood is? Abraham, onze vader, is hij niet uit de werken gerechtvaardigd, als hij Izak, zijnen zoon geofferd heeft op het altaar? Ziet gij wel, dat het geloof mede gewrocht heeft met zijne werken, en het geloof volmaakt is geweest uit de werken?" En de schrift is vervuld geworden, die daar zegt: En Abraham geloofde God en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend, en hij is een vriend van God genaamd geworden. „Ziet gij dan nu, dat een mensch uit de werken gerechtvaardigd wordt, en niet alleenlijk uit het geloof? En desgelijks ook Rachab, de hoer, is zij niet uit de werken gerechtvaardigd geweest, als zij de gezondenen heeft ontvangen, en door eenen anderen weg uitgelaten? Want gelijk het lichaam zonder geest dood is, alzoo is ook het geloof zonder werken dood." (Jak. 2:14—26.) „En wat noemt gij Mij, Heere, Heere, en doet niet, hetgeen ik u zeg?" (Luk. 6:46.) „Maar hij zeide: Ja, zalig zijn degenen, die het Woord Gods hooren en hetzelfde bewaren." (Luk. 11:28.) „Indien gij Mij liefhebt, zoo bewaart Mijne geboden. Die Mijne geboden heeft en dezelve bewaart, die is het, die Mij liefheeft; en die Mij liefheeft, zal van Mijnen Vader geliefd worden, en Ik zal hem liefhebben en Ik zal Mijzelven aan hem openbaren." (Joh. 14:15, 21.) „Zalig zijn zij, die Zijne geboden doen, opdat hunne macht zij aan den boom des levens, en zij door de poorten mogen ingaan in de stad." (Openb. 22:14.)

IS DE DOOP NOODIG TOT ZALIGHEID?

Johannes de Dooper, een dienstknecht des Allerhoogsten, leerde en bediende den doop. De Heere zeide, dat degenen, die gedoopt waren, God rechtvaardigden, maar dat er anderen waren die „den raad Gods tegen zichzelf verwerpen hadden, van hem niet gedoopt zijnde." (Luk. 7:29, 30). Nu, niemand kan zalig worden, als hij den raad Gods tegen zichzelf verwerpt. Daar het de raad Gods is voor den mensch, om gedoopt te worden, kan er dus niemand zonder denzelven zalig worden en hij is daarom noodig tot zaligheid.

De Heere zond Zijnen Engel tot Cornelius, deze zeide hem, dat hij om Petrus zenden moest, welke tot hem woorden spreken zou door welke hij en zijn huis zalig zouden worden, (Hand. 11:14.) Cornelius deed zoo en toen de Apostel kwam, „beval hij

dat zij zouden gedoopt worden in den naam des Heeren." (Hand 10:48.) Als Cornelius den doop verworpen had, als niet noodig kon hij zalig worden? Neen, want de Engel zeide, dat Petrus hem vertellen zou, hoe hij zalig kon worden en de Apostel beval dat zij zouden gedoopt worden". Volgens dit is de doop noodig tot zaligheid.

De Apostel Paulus zegt tot de Galaten: „Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus. Want zooveel als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan." (Gal. 3:26, 27.) Als het noodig is „Christus aan te doen" om zalig te worden, dan is het noodig gedoopt te worden, want door den doop doen wij Christus aan.

Jezus, Zijne Apostelen uitzendende, zegt: „Gaat henen in de geheele wereld, predikt het Evangelie allen creaturen. Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden." (Mark. 16:15, 16.) Hier verklaart de Heere uitdrukkelijk, dat de gedoopte geloovige zalig zal worden. Wie waagt het dan de woorden des Heeren als waardeloos te maken, door te loochenen, dat Hij de waarheid sprak? Jezus zeide tot Nicodemus: „Voorwaar, voorwaar zeg ik u, zoo iemand niet geboren wordt uit water (dat is, gedoopt in water) en Geest, (dat is gedoopt in den Geest) hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan". (Joh. 3:5). Als het tot zaligheid noodig is, het koninkrijk Gods in te gaan, dan is „geboren uit water" of gedoopt worden ook noodig, want door het laatste te doen, maken wij het eerste mogelijk.

De Apostel Petrus in het derde hoofdstuk van zijn' eersten zendbrief zegt, dat in de ark acht zielen „behouden werden door het water, waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt." Hier zegt Petrus duidelijk, dat wij zonder doop niet zalig kunnen worden.

Als de doop niet tot zaligheid noodig is, waarom verlangt de Heere het dan? Het feit, dat Hij dit verlangt, is voldoende, om te bewijzen, dat het noodig is, want niemand kan zalig worden, als hij Gods geboden ongehoorzaam is.

DOOP VOOR DE DOODEN.

Sommigen veronderstellen, dat de dief, die naast den Heere gekruisigd was, naar den hemel gegaan is en men gelooft, dat hij niet gedoopt is. Men maakt hieruit op, dat, als er één zonder doop zalig wordt, ook anderen dit kunnen, zonder gedoopt te worden en hieruit volgt, dat het niet tot zaligheid noodig is. Maar deze voorstelling is niet juist, want Jezus zeide tot den dief: „Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn", en drie dagen later zeide Hij tot Maria: „Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijnen Vader". Hieruit blijkt, dat de hemel en het paradijs twee verschillende plaatsen zijn en als Jezus op den dag, toen Hij gekruisigd werd niet naar den hemel ging, dan deed de dief dit ook niet, want zij waren beiden in het Paradijs.

Hier kan de zoeker naar waarheid mogelijk vragen: „Als het

voor alle menschen noodig is, gedoopt te worden, wat zal er dan van goede menschen worden, die gestorven zijn, zonder dit voor recht genoten te hebben?" Het antwoord der Schrift is, dat de dooden, die zonder het Evangelie gehoord te hebben, stierven, dit zullen hooren. (I Petrus 4 : 5, 6). Zij, die het gehoorzamen, zullen zalig worden, maar die het verwerpen, zullen verdoemd worden, juist zooals of zij in het vleesch waren. „Maar iemand, die gestorven is, kan niet gedoopt worden” zegt er één. Zeer waar, maar God is rechtvaardig. In Zijne onbegrensde wijsheid heeft Hij een weg aangewezen langs welken voor de dooden gedoopt kan worden door hen, die in het vleesch zijn, als aangetoond wordt door den Apostel Paulus in zijne vraag: „Anders wat zullen zij doen, die voor de dooden gedoopt worden? Indien de dooden ganschelijk niet opgewekt worden, waarom worden zij voor de dooden ook gedoopt?” (I Cor. 15 : 29.) Paulus verwijzende naar het onderwerp van den doop voor de dooden, schreef zoo als een bewijs voor de opstanding, door hun te vragen: „indien de dooden niet opgewekt worden, waarom worden zij voor de dooden ook gedoopt?” Zijne vraag toont duidelijk, dat, „doop voor de dooden” geloofd en uitgeoefend werd door de eerste christenen. De Apostel Petrus zegt: „Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden. Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zoude brengen; Die wel is gedood in het vleesch, maar levend gemaakt door den Geest. In denwelken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft, die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd, waarin weinige, (dat is acht) zielen behouden werden door het water. (I Petrus 3 : 18—20.)

DOEL VAN DEN DOOP.

Toen Johannes in de wildernis was, predikte hij „den doop der bekeering tot vergeving der zonden”. (Mark. 1 : 4.) Hij predikte de zelfde leerstelling in al het omliggende land der Jordaans. (Luk. 3 : 3.) Op den dag van het Pinksterfeest waren vele personen overtuigd, dat Jezus de Christus was en waren tevens geleid, Gods dienstknechten te vragen, wat zij doen moesten. Petrus antwoordde: „Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden”. (Hand. 2 : 38.)

Hier vinden wij, dat de geïnspireerde Apostel na de hemelvaart van Jezus Christus leert, dat de doop is tot vergeving der zonden. Petrus verklaart, dat dit het doel is, en als een aan wien de sleutelen van het koninkrijk gegeven zijn als het hoofd der Apostelen, zou hij niets anders dan de waarheid durven verkondigen. Hij verkondigde de wet van het Evangelie, welke noodig was voor de menschen, om te gehoorzamen, hij leerde hen, dat doop de verordening was, door welke zij vergeving der zonden konden verkrijgen.

Paulus had een visioen, waarin hem getoond werd, naar een

zekere plaats te gaan, en aldaar zou hem gezegd worden, wat hij doen moest. Hij deed zoo en vastte en bad aldaar drie dagen. Toen zond de Heere tot hem Ananias, deze zeide: „Sta op en laat u doopen, en uwe zonden afwassen.” (Hand. 22:16.) Waarom vergaf de Heere hem zijne zonden niet op zijn vasten en bidden? Omdat Hij den doop tot dat doel ingesteld heeft en allen, die den zegen verlangen van vergeving der zonden, moeten aan Zijne wet voldoen.

„Maar,” zegt iemand. „die leerstelling is vreemd voor mij, ik ben altijd geleerd, dat de doop het uitwendig teeken der inwendige genade is.” Dat kan zijn, maar eene stelling als deze kan niet met de Heilige Schrift ondersteund worden. Men moet gedoopt zijn en de zonden afgewassen hebben, alvorens men bereid is voor de ontvangst van „inwendige genade.” „Maar Petrus zegt ons,” voert de tegenstander aan, „dat de doop niet is eene aflegging van de vuiligheid des lichaams, maar eene vraag van een goed geweten tot God.” Petrus sprak de waarheid. Ananias vertelde Paulus niet, dat hij gedoopt moest worden voor de afwassing „van de vuiligheid des lichaams”, maar voor de afwassing zijner zonden. Petrus en Johannes met de overigen van Gods dienstknechten predikten niet den doop voor de „aflegging van de vuiligheid des lichaams”, maar voor de vergeving der zonden. De kinderdoop is in tegenspraak met de rede en de Schrift, want kleine kinderen zijn zonder zonden en „derzulken is het koninkrijk der hemelen.” (Mark. 10:14.) Het is waar, dat Adams zonde tot alle menschen doorgedaan is; maar Christus heeft die zonde op zich genomen en aan het kruis er voor voldaan. De Bijbel leert, dat een persoon gedoopt wordt voor persoonlijke zonden en niet voor de zonden, waarin zij geboren zijn, want de Heere Jezus heeft daarvoor voldaan. Wij kunnen niet zeggen, dat de doop de zonden vergeeft, want dit is Gods werk. De „oplegging der handen” geeft den Heiligen Geest niet, want het is „de gave Gods”. Het blazen der trompetten deed de muren van Jericho niet vallen; het was de macht van Jehova: „Simon zag, dat, door de oplegging van de handen der Apostelen, de Heilige Geest gegeven werd.” (Hand. 8:18.) God werkt door middelen, door instrumenten en het is door den doop, dat de zonden vergeven worden. Om zalig te worden, is vergeving der zonden noodig en de Schriften leeren, dat vergeving der zonden door den doop verkregen wordt.

WIJZE VAN DOOPEN.

De wijze van doopen was ook door den Heere aangewezen en werd door Zijne dienstknechten nauwkeurig gehoorzaamd. De Apostel Paulus getuigt, dat er is „één Heer, één geloof, één doop,” (Efeze 4:5.) en zij, die dezen doop ondergaan zijn, hebben „Christus aangedaan.” (Gal. 3:27.) Hij beschrijft de wijze, waarop deze verordening bediend werd, door haar te vergelijken bij eene begrafenis. „Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop, in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de dooden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzoo ook wij in nieuwigheid des levens

wandelen zouden. Want indien wij met Hem ééne plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zoo zullen wij het ook zijn in de *gelijkmaking Zijner* opstanding." (Rom. 6 : 4, 5.) „Zooals de Heere begraven is in het water van de Jordaan „opklimmende uit het water," (Mark 1 : 10.) werden ook de Heiligen „met Hem begraven in den doop." (Col. 2 : 12.) Zij ondergingen deze verordening door onderdompeling in hetzelfde element, overeenkomstig de voorgeschreven methode, en waren dus „met Hem begraven in den doop." Dit is het Goddelijk beginsel, dat in acht genomen werd door Johannes, toen hij „doopte in Enon bij Salim, dewijl aldaar vele wateren waren." (Joh. 3 : 23.) De Goddelijke Meester zegt: „Zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het koninkrijk Gods niet ingaan" (Joh. 3 : 5.) Deze uitdrukking heeft Hij door Zijn voorbeeld verklaard Johannes de Dooper was van God gezonden, om in water te doopen, (Joh. 1 : 6, 33.) en Jezus bevestigde dit, door onder zijne handen deze verordening te ondergaan, om „alle gerechtigheid te vervullen." Toen Hij „geboren uit water" was, en uit dat element opgeklommen was, kwam de Geest van God op Hem en Gods stem werd gehoord: „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken ik Mijn welbehagen heb." (Matt. 3 : 13—17.) Dit is het voorbeeld. Evenzoo moet de bekeerde geloovige in het water afdalen met den van God gezonden persoon om te doopen, en wordt in het water begraven en staat weder op in gelijkenis aan de opstanding van Christus. Hij is dan geboren uit water, door het ontvangen van den doop, als door den Heere ingesteld De vergeving van zonden komt van God door Zijnen Zoon Jezus Christus en wordt bij den doop gegeven. De gedoopte is gereinigd en gezuiverd, de gedane zonden zijn uitgewischt. Hij is een nieuwgeboren kind voor zijn God en bereid, den Heiligen Geest te ontvangen, welke „niet in onreine tabernakelen woont," en aan den gedoopte geloovige gegeven wordt door de oplegging der handen door hen, die autoriteit hebben deze verordening te bedienen. (Hand. 8 : 17, 18; 19 : 5, 6) Zooals het lichaam door het doopwater omgeven is, alzoo is de ziel omgeven met den Heiligen Geest en men is gedoopt met Goddelijk vuur; men is „geboren uit water en geest" en burger geworden van Gods koninkrijk.

AUTORITEIT TOT DOOPEN.

De Schriften leeren ons ook, dat als de verordening krachtadig zal zijn, dit gedaan moet worden door iemand, geautoriseerd om in den naam des Heeren te handelen. Zij, die zich niet van hunne zonden bekeeren, zijn niet geschikt voor den doop. (Matth. 3 : 7, 8.) Ook zijn de handelingen van niet geautoriseerde personen bij God niet erkend, want „niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkerwijs als Aäron. (Hebr. 5 : 4.) Aäron was door de stem Gods geroepen door middel van Mozes. (Exod. 4 : 14, 15.) De Zaligmaker gebod Zijnen discipelen, „al de volken te onderwijzen, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes".

(Matth. 28 : 19.) Maar lang voor dat Hij hun deze Goddelijke zending gegeven had, om in Zijnen naam te handelen, waar Hij hen ook zou zenden, stelde Hij er twaalf, opdat zij met Hem zouden zijn, en opdat Hij dezelve zoude uitzenden om te prediken. (Mark. 3 : 14.) De Goddelijke autoriteit welke zij bezaten, was de bron hunner macht. Dit feit toonde Hij hun duidelijk, zeggende : „Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren, en Ik heb u gesteld, dat gij zoudt henen gaan en vrucht dragen, en dat uwe vrucht blijve; opdat, zoo wat gij van den Vader begeeren zult in Mijnen naam, Hij u dat geve.” (Joh. 15 : 16.) Als zij op eigen gezag uitgegaan waren, zonder geroepen te zijn, dan zou God zeker de verordeningen, door hen verricht, niet erkennen.

De Apostel Paulus wierp door Gods macht duivelen uit, maar toen de zonen van Sceva, op wien geene autoriteit bevestigd was, dit trachtten te doen, mislukte dit. (Hand. 19 : 11—16.) Toen de Apostel naar Efeze ging, vond hij aldaar sommige personen, die voorgaven gedoopt te zijn „in den doop van Johannes.” Paulus kwam tot het besluit, dat zij niet in den doop van Johannes gedoopt waren, want Johannes had de gelofte gemaakt voor de gave des Heiligen Geestes, maar dat een ongeroepen persoon — zonder twijfel met goede voornemens, maar zonder autoriteit — aldaar geweest was, in den doop van Johannes doopende, maar niet met dien doop, want dit kon alleen door een van God geroepen dienst-knecht gedaan worden. Nadat zij een goed begrip dezer verordening hadden verkregen, werden zij weder gedoopt. „En als Paulus hun de handen opgelegd had, kwam de Heilige Geest op hen, en zij spraken met vreemde talen en profeteerden. (Hand. 19 : 1—6.)

De ondervinding van deze menschen te Efeze verschaft eene belangrijke les. Zij waren verkeerd, maar toen de waarheid kwam, namen zij die verheugd aan. Zij ontvingen de verordening van het Evangelie, den doop, door onderdampeling tot vergeving van zonden, bediend door iemand met Goddelijke autoriteit; de begravenis en geboorte in het water, zonder welke niemand volgens den Heere het koninkrijk der hemelen kan ingaan. „Gaet in door de enge poort, welke leidt ten eeuwigen leven”.

J. H. PAUL,
Mill-Star.

Onderscheiding van Geesten.

Een der gaven van het Evangelie, welke door den Heere beloofd zijn aan hen, die een verbond gemaakt hebben, is de gave van onderscheiding der geesten. Deze gave wordt door velen niet genoeg gewaardeerd en misschien wordt er zelden voor gebeden, en toch is deze gave van groote waarde en moest in het bezit zijn van iederen Heilige der laatste Dagen.

Er zijn gronden, om te gelooven, dat er niet die waardeering

voor de verschillende gaven van het Evangelie onder de Heiligen is, als er zijn moest. Er wordt niet naar gestreefd, met dat geloof en dien ernst, die zij waardig zijn. Denk eens, hoe kostbaar de beloften des Heeren zijn aangaande de gaven tot hen, welke Zijne geboden willen onderhouden. Zij zijn van onbetaalbare waarde en toch kunnen wij zeggen, dat zij gemakkelijk te verkrijgen zijn door ieder man en vrouw. De Heere heeft in eene openbaring aan de Kerk gezegd: „Zoek ernstig naar de beste gaven, altijd herinnerende, waarvoor zij gegeven zijn; want voorwaar, Ik zeg u, zij zijn gegeven tot voordeel van hen, die Mij liefhebben en Mijne geboden onderhouden.”

Hoeveel Heiligen der laatste Dagen zijn er, die tot den Heere smeeken voor de gaven, die zij behoeven? Hoeveel ouderlingen bidden voor de gave van gezondmaking hun geschonken? Hoeveel Heiligen vragen den Heere hun de gave te geven, om gezond te worden? Wordt er naar de gave van profetie gezocht, zooals dit moet gedaan worden? Of naar de gave van openbaring, de gave van wijsheid, van kennis, geloof, hoop en liefde? Zonder twijfel roepen velen van de Heiligen der laatste Dagen God aan in geloof en ernst, om hen te zegenen met deze en andere gaven, welke zij behoeven. Een persoon kan een prikkelbaar gestel hebben, hoe kan hij dit het best overwinnen? Door den Heere om de gave van geduld te vragen.

Een ander is neerslachtig, treurig of droevig van karakter.

Wat moet hij doen om dit te verbeteren? De Heere heeft aan Zijn volk eene gave beloofd, welke *hoop* genoemd wordt. Door den Heere in geloof om die gave te vragen, kan deze verkregen worden, en als een persoon met hoop vervuld is, dan gevoelt hij zich niet neerslachtig, noch ziet hij het leven donker in. Hoeveel gelukkiger kan een mensch zijn, die de gave van hoop bezit, dan wanneer hij er van beroofd is.

Een ander is geneigd, de daden zijns naasten verkeerd uit te leggen of fout te vinden.

Door te zoeken naar de gave van liefde, kan zijn toestand verbeterd worden. Een persoon kan niet bekwaam zijn, zich uit te drukken met vrijmoedigheid, zijn taal kan gebrekkig zijn en zijn stijl van spreken erg onvolmaakt. Maar de Heere heeft de gave van spreken beloofd aan hen, die er naar zoeken. Als iemand deze gave ontvangt, dan is hij bekwaam, vrijmoedig te spreken en zijne gedachte duidelijk te verklaren.

Op deze wijze kan ieder gebrek in het menschelijk karakter verbeterd worden, door geloof te oefenen en den Heere te vragen om de gaven, waarvan Hij gezegd heeft, dat Hij die wil geven aan hen, die gelooven en Zijne geboden volbrengen.

(Wordt vervolgd.)

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

FRED. PIEPER, 120 Izaak Hubertstraat, Rotterdam.

De Val van Adam en het Verlossingswerk van Christus.

De Val van Adam en het Verlossingswerk van Christus zijn de voornaamste gedeelten van het plan der zaligheid. Zoolang men niet de waarheid, aangaande deze gewichtige leeringen heeft erkend, zal men niet in staat zijn, de schoonheid, de verhevenheid en de kracht van het Evangelie van den Zoon Gods te zien en te waardeeren, en bijgevolg ook niet de waarde van het leven op eene aarde beseffen, welke zuchtende is onder den druk van den vloek, die zoo spoedig na hare formatie over haar werd uitgesproken.

Duisternis heeft het aardrijk en donkerheid de volken voor vele eeuwen bedekt. Niet alleen is de Kerk van Christus met het heilig Priesterschap van de aarde weggenomen geweest, maar ook het eeuwig Evangelie, hetwelk Christus en Zijne Apostelen aan de menschenkinderen, als den eenigen weg des levens verkondigden, is door de wijsheid der menschen zoodanig veranderd geworden, dat ons niets dan menschengeboden en menschelijke inzettingen zijn overgebleven, die niet alleen in den hoogsten graad met de rechtvaardigheid van God in tegenstrijd zijn, maar ook zichzelf tegenspreken. Van deze kunnen wij, als op ons onderwerp betrekking hebbende, de leer van den kinderdoop aanhalen, waardoor het groote en algemeene Verlossingswerk van Christus, gedeeltelijk te niet wordt gemaakt, zoo ook de leer, dat de val van Adam *toevallig* was, of met andere woorden, dat indien Adam niet gevallen ware, het menschedom veel gelukkiger zou zijn.

Door de herstelling van het eeuwig Evangelie door den engel, waarvan Johannes in Openbaringen 14:6 profiteerde en de opening der hemelen in deze bedeeling, is niet alleen de fakkel der waarheid weder ontstoken, welke goddelijk licht op vele, door den afval duister gewordene punten van het Evangelie werpt, maar de Kerk van Christus is ook weder opgericht, gegrondvest op den rots der openbaring, en het heilig priesterschap Gods, Apostelen en Profeten, hebben wederom goddelijke autoriteit van den hemel ontvangen tot opbouwning van het lichaam van Christus, tot het werk der bediening en tot volmaking der Heiligen, „opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer door de bedriegerij der menschen”.

„Eert uwen vader en uwe moeder” was een der groote geboden, welke onder donder en bliksem op den berg Sinaï aan Israël verkondigd werden. Dit gebod schijnt echter in den loop der donkere

eeuwen zijn gewicht in de Christenwereld verloren te hebben. Zij schijnen niet te beseffen, dat eer aan de eerste ouders van het menschelijk geslacht verschuldigd is. Zij hebben lang geleerd, dat Adam en Eva groote overtreders waren en zij hebben over het feit getreurd, dat zij van de verboden vrucht genoten en den dood in de wereld gebracht hebben.

Er bestaat geen mogelijkheid, dat de val des menschen een toeval was, juist zoo weinig als zijne schepping een toeval genoemd kan worden. Indien het een toeval ware, waarom was Christus dan voor de grondlegging der wereld bereid als eene verzoening voor de zonde en om den mensch den weg tot onsterfelijkheid te openen? Het verzoeningswerk van Christus was een gevolg van den val. „Dezen heeft God door Zijne rechterhand verhoogd, tot eenen Vorst en Zaligmaker, om Israël te geven bekeering en vergeving der zonden.” (Hand. 5 : 31). Zonder den val zoude er geen overtreden wet zijn, — geen zonde, om er zich van te bekeeren; en er zou geene vergeving der zonden kunnen zijn zonder het Verlossingswerk van Christus. het „Lam geslacht van voor de grondlegging der wereld.” (Openb. 13 : 8).

Men zou hier misschien kunnen zeggen, dat God eene voorkennis van alle dingen had, ook van den val, en Hij daarom Christus vóór de grondlegging der wereld had verhoogd, om Israël bekeering en vergeving der zonden te geven. Dat de Heere eene voorkennis van die dingen heeft, is waar, maar wij zullen verder zien, dat de mensch zonder den val geen besef van zaligheid en eeuwig leven had kunnen verkrijgen.

Het Boek van Mormon spreekt zeer klaar over het onderwerp.

„En nu, zie, indien Adam niet had overtreden, hij zou niet gevallen zijn; maar hij zou vertoefd hebben in den hof van Eden. En alle dingen, die geschapen waren, moesten in dienzelfden staat gebleven zijn, waarin zij verkeerden, nadat zij geschapen waren: en zij moesten voor eeuwig gebleven zijn en geen einde gehad hebben. En zij zouden geene kinderen gehad hebben; waardoor zij in eenen onschuldigen staat zouden gebleven zijn, hebbende geene vreugde, want zij kenden geene ellende; doende geen goed, want zij kenden geene zonde.” (2 Nephi 2 : 22—23.)

Niet alleen uit dezen tekst, maar uit alles, wat in het Woord van God over dit onderwerp gezegd wordt, kunnen wij duidelijk zien, dat, indien Adam en Eva geene kennis van het goede en kwade hadden verkregen, door van de verboden vrucht te nuttigen, de menscheid niet onder de tegenwoordige voorwaarden zou kunnen bestaan. Het is ook klaar en duidelijk, dat zonder eene kennis van goed en kwaad, de mensch onbekwaam zou geweest zijn, een vrijen wil uit te oefenen en daarom ook niet in staat zou geweest zijn, onafhankelijk en zelfstandig te handelen, hetwelk eene absolute noodzakelijkheid voor ontwikkeling en vooruitgang is.

Het beginsel der gehoorzaamheid kon in den mensch alleen door den val ontwikkeld worden, en door gehoorzaamheid alleen kan hij de vreugde der verlossing en des eeuwigen levens beseffen.

Adam en Eva ontvingen twee goddelijke wetten, 1° te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen; 2° van den boom der kennis des goeds en des kwaads niet te eten. Eva, door den duivel verleid, overtrad de tweede wet, en kwam zoo onder de straf der sterfelijkheid. Adam moest dus een der wetten overtreden; hij verkoos de grootere wet te houden, daar hij wist, wat de straf der overtreding van de kleinere wet was. „En Adam is niet verleid geworden; maar de vrouw, verleid zijnde, is in overtreding geweest.” (1 Tim. 2 : 14).

De gevolgen van den val waren: 1° Verbanning uit de tegenwoordigheid van God — geestelijke dood; 2° Tot stof zult gij wederkeeren waarvan gij genomen zijt — lichamelijke dood. De Verlosser werd beloofd, om de menschheid van dezen tweevoudigen dood te verlossen. Door het Verzoeningswerk van Christus zijn: 1° alle menschen, goede en kwade, *onvoorwaardelijk* van den *lichamelijken* dood verlost, want Christus leert: „De ure komt in welke allen, die in de graven zijn, Zijne stem zullen hooren; en zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis.” (Joh. 5 : 28—29). En Paulus leert: „Gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.” (1 Cor. 15 : 22). Van den geestelijken dood — terugbrenging in de tegenwoordigheid van God — kan de mensch door Christus alleen op voorwaarde van gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van Zijn Evangelie verlost worden: „En geheilgd zijnde, is Hij aller, die Hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.” (Heb. 5 : 9). Den tijd tusschen den val en de opstanding heeft de Heere den mensch tot ontwikkeling en beproeving gegeven. Indien de Heere niet al Zijne kinderen (alle menschen) door dezen toestand had willen brengen, dan had de opstanding eerder kunnen plaats hebben dan nadat allen het voorrecht zullen hebben gehad, dezen staat door te gaan, in welken hun eene gelegenheid wordt aangeboden, het kwade te leeren kennen, om daardoor het goede te kunnen waardeeren. Wie geen duister gezien heeft, kent geen licht; wie het bittere niet geproefd heeft, kan het zoete niet waardeeren; wie den dood niet gesmaakt heeft, weet niet wat het eeuwige leven is. De mensch had dus door den val een stap voorwaarts gedaan, en daarom zeide de Heere: „Ziet de mensch is geworden als onzer een, kennende het goed en het kwaad.” (Gen. 3 : 22).

De Heiligen der laatste Dagen hebben door het herstelde Evangelie van Jezus Christus geleerd, dat het leven hier op deze aarde, waar moeite en zorgen, ziekte en dood heerschen, eene voorbereidingsschool voor hunne bestemming en daarom eene groote zegening is, en indien zij hunne plichten, zooals het Evangelie hun die leert, dagelijks getrouwelijk vervullen, hebben zij de belofte, dat zij eenmaal na volbrachten strijd de kroon des eeuwigen levens zullen ontvangen en die dan ook door hunne aardsche ondervindingen in staat zullen zijn te waardeeren.

Klassieke Godsdienst.

III. HET EVANGELIE IN THEORIE EN PRAKTIJK.

De ware theologie of het Evangelie van Jezus Christus leert, dat God eene persoonlijkheid is en dat de mensch naar Zijne gelijkenis geschapen is; dat Jezus Christus eene persoonlijkheid is naar de gelijkenis Zijns Vaders en dat de menschen Gods kinderen zijn. Het leert, dat het menschdom een bestaan had vóór zij vleeschelijke lichamen ontvingen op deze aarde; (zie Jer. 1 : 5.) dat hunne geesten in de tegenwoordigheid Gods gewoond hebben, alwaar zij onschuldig en rein van zonden waren gebleven. Het leert, dat in het grijze verleden eene raadsvergadering in den hemel gehouden werd en dat hun hemelsche Vader een voorstel aan hen deed in betrekking tot de wijze, waarop Zijne kinderen op deze aarde konden zalig worden, als deze hiermede bevolkt werd. Lucifer, de zoon van den morgen, stelde voor, dat hij allen zou zalig maken, zonder acnt te slaan op den persoonlijken wil, maar hij wilde zelf eer voor zijne daden hebben. Christus, die van den beginne verkozen was, verlangde slechts, dat de wil des Heeren geschieden zou en stelde daarom voor, dat ieder persoonlijk met eenen vrijen wil voor zich zelf kiezen zou en Hij wilde al de eer aan den Vader geven. Het voorstel van Lucifer werd verworpen, omdat het niet in overeenstemming was met het eeuwige plan van God, daar Zijne kinderen dan van hunnen vrijen wil beroofd zouden worden en tegen hun wil moesten handelen. Christus werd aangewezen als de Zaligmaker, waarna Lucifer opstond en er ontstond oorlog in den hemel, zooals Johannes dit verhaalt in zijne Openbaring op het eiland Patmos. (Openb. 12 : 7.) Lucifer trok het derde gedeelte van de schare des hemels met zich en hij werd met al zijne volgelingen uitgeworpen. (Openb. 12 : 9.) Hem noch zijnen volgelingen werd toegestaan lichamen op zich te nemen, daar dit de straf was, waartoe zij veroordeeld werden. Het Evangelie leert, dat dit leven eene school is, waar Gods kinderen tot ontwikkeling gezonden zijn, of met andere woorden ondervinding opdoen. Zooals sommige scholen, door den mensch opgericht, is ook deze groote school des levens bewonderenswaardig voorzien van alle benooidgheden en toestanden noodig voor die klas van ontwikkeling. In deze school der sterfelijke wezens hebben zij gelegenheid, hunnen wil te gebruiken, goed en kwaad te leeren kennen en hunne genegenheid voor goed en kwaad te toonen, door te kiezen het één of het ander te doen, volgens hunne eigene neigingen.

Zooals de jeugd verheugd is met de verwachting, naar eene hoogeschool te gaan, alwaar zij eene ontwikkeling zullen ontvangen, die hen zal bekwamen, de plichten des levens te volbrengen, zoo waren ook deze geesten verheugd, toen zij vernamen, dat zij de gelegenheid zouden ontvangen, sterfelijke lichamen te ontvangen en in een wereld te wonen, alwaar zij de ondervinding zouden

verkrijgen, noodig om hen te bekwamen voor eenen toekomstenden werkring. De vragen, die de Heere Job doet, zeggen duidelijk, dat dit het geval is. In Job 38 lezen wij deze woorden: „Waar waart gij, toen Ik de aarde grondde?” * * * „Toen de morgensterren te zamen vroolijk zongen en al de kinderen Gods juichten?” Het Evangelie leert, dat de menschen, Gods kinderen zijnde, bestemd zijn Hem gelijk te worden, zooals een kind aan zijne aardsche ouders gelijk wordt. Christus heeft een voorbeeld gegeven en den weg aangewezen waar langs zij dien verheven toestand kunnen bereiken. De Schriften maken deze gevolgtrekking, want zij verklaren, dat Christus en Zijn Vader één zijn, niet samengesteld uit één lichaam, maar één in denken en handelen, beiden volmaakt zijnde en gelijk in macht en ontwikkeling. De heilige Schrift verklaart ook, dat de Zaligmaker gehoorzaamheid leerde door de dingen die Hij leed en dat Hij in eenen sterfelijken toestand verkeerd heeft zooals alle menschen. De Zaligmaker vermaande Zijne discipelen, naar de volmaaktheid te streven, toen Hij zeide: „Weest volmaakt, gelijk uw Vader in de hemelen volmaakt is.”

Het Evangelie leert, dat in het voorbestaan verschillende rangen van ontwikkeling bestaan; dat sommige geesten beter en edeler dan anderen zijn. De verschillende graden van ontwikkeling in dit leven zijn hier het bewijs van. Sommige geslachten zijn vatbaar voor meer verlichting en tot het innemen van een hooger standpunt op het gebied der beschaving dan andere, en er zijn tevens onder de verschillende volken sommige personen vatbaar voor meer ontwikkeling dan hunne medemenschen. Deze sterfelijke staat is als eene school met afdeelingen, waar zoodanig onderwijs gegeven wordt, als in overeenstemming is met de verschillende toestanden der studenten; daarom hebben de meest ontwikkelden de beste voorbeelden ter navolging achtergelaten. Er zijn onder ieder volk mannen opgewekt, om dat volk zulke waarheden te leeren, als zij kunnen begrijpen en uitoefenen, waardoor zij eene hoogere standplaats innemen en toebereid worden om hoogere wetten aan te nemen en te gehoorzamen. Wat Mozes voor de Israëlieten was, was Solon voor de Atheners, Budha voor de Hindoes, Confucius voor de Chineezzen, enz. Mozes echter, was niet alleen een wetgever voor de Israëlieten, maar hij had ook het priesterschap Gods, de macht en autoriteit, om in Zijn naam te handelen, terwijl van de andere wetgevers niet gezegd kan worden, dat zij met die autoriteit aangedaan waren, maar alleen geïnspireerd waren, om de menschen, onder welken zij leefden, zoodanige beginselen der waarheid te leeren, als zij konden bevatten en hen uit hunnen staat van verval, waarin zij zich bevonden, konden verhoogen. Het hoogste voorbeeld echter, aan de menschheid gegeven, wordt gevonden in het leven en de leeringen van Christus. Niet alleen waren de beginselen, die Hij leerde de volkomenheid van zedelijke en godsdienstige waarheden, maar de verkondiging van dezelve ging vergezeld van de bevestiging van

het Priesterschap, of de autoriteit van den hemel, op menschen, welke Zijne leeringen aannamen.

Het Evangelie leert, dat de mensch gestraft zal worden voor zijne eigen zonden. Dat de verzoening van Christus hen verlost van de gevolgen van Adams overtredingen en dat door Zijne verzoening alle menschen zalig kunnen worden, onder voorwaarde van gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie, welke Christus als noodig tot zaligheid oordeelde. Het leert, dat allen, die geene gelegenheid hebben, het Evangelie in dit leven te vernemen, gelegenheid zullen hebben, dit hiernamaals te hooren, dat het plan der zaligheid zoo breed en bevattelijk is, dat alle menschen van ieder volk en van ieder tijdperk er door zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de verordeningen. Daar dit leven vergeleken wordt bij eene school, zoo kunnen wij eveneens het toekomstige leven hiermede vergelijken. Zij, die in dit leven het Evangelie aannemen, zullen het hiernamaals prediken. Zooals de leeraars in eene school, zoo zullen zij zichzelve ontwikkelen en hunne kennis en ondervinding volmaken, doordat zij anderen leeren. Dat Christus zelf het werk tot verlossing der dooden inwijdde, is aangetoond door Petrus in zijnen eersten zendbrief, het derde hoofdstuk, verzen 18, 19 en 20. „Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; die wel is gedood in het vleesch, maar levend gemaakt door den Geest. In denwelken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn gepredikt heeft, die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van Noach.”

Het Evangelie leert, dat alle menschen uit de dooden zullen opstaan in den tijd des Heeren. Het leert, dat alles wat de menschen in dit leven leeren, hen in het toekomstig leven zal vooruit helpen; dat zij niet in onkunde zalig kunnen worden; dat allen beloond zullen worden volgens hunne werken; dat er verschillende graden van heerlijkheid zijn in de eeuwige werelden: de een voorgesteld door de heerlijkheid der zon, de ander door de heerlijkheid der maan, de ander door de heerlijkheid der sterren, en voor zoover de eene ster van de andere verschilt in heerlijkheid, zoo zal de eene persoon van den anderen verschillen in de opstanding. (Zie I Cor. 15.)

Het Evangelie leert, dat de zondaars, die in opstand zijn en het Evangelie niet willen gehoorzamen, of die het eerst aannemen, maar later verwerpen, gestraft zullen worden overeenkomstig de grootheid hunner misdaden. Het leert, dat de menschen door het te gehoorzamen, voort kunnen gaan in volmaking, totdat zij het hoogste standpunt bereikt hebben, dat door onsterfelijke wezens bereikt kan worden in de tegenwoordigheid Gods.

(Wordt vervolgd.)

De Vergadering der Joden naar hun land.

(*Vervolg van bladz. 108 1e j.g.*)

De Joden wenden ongetwijfeld hunne aandacht naar het land hunner vaderen. De omstandigheden zijn door den Almachtige zoo gevormd, dat zij de kolonisatie der Joden op hunne oude erfenis bevorderen. Het is eene gemakkelijke zaak voor den Heere, om Zijn woord aangaande dat land en Zijn volk te doen vervullen en Hij wil de natiën der aarde als Zijne instrumenten gebruiken. Zij zullen ongetwijfeld denken, dat zij hunne eigene doeleinden ten uitvoer brengen in het maken van vereenigingen tot het bevorderen van de vestiging der Joden en in het geven van meer vrijheid, die hun voorheen voor een groot gedeelte onthouden werd. De Heere heeft door Jeremia gezegd:

„En ik zal de gevangenis van Juda en de gevangenis van Israël wenden, en zal ze bouwen als in het eerste.” (Jer. 33 : 7).

De profeet Amos zegt: En Ik zal de gevangenis van Mijn volk Israël wenden, en zij zullen de verwoeste steden herbouwen en bewonen, en wijngaarden planten en derzelve wijn drinken; en zij zullen hoven maken, en derzelve vrucht eten.

En Ik zal ze in hun land planten; en zij zullen niet meer worden uitgerukt uit hun land, dat Ik hunlieden gegeven heb, zegt de Heere uw God.” (Amos 9 : 14, 15.) Het feit, dat er meer dan zestig duizend inwoners in Jeruzalem zijn en dat er in de laatste jaren geheele straten buiten de muren aangebouwd zijn, is een zeer duidelijk bewijs van de vervulling van de beloften des Heeren aangaande de Joden. De Heere zeide, dat zij verstrooid zouden worden, als zij Hem ongehoorzaam waren, maar Hij zeide ook, dat zij wederom vergaderd zouden worden.

Toen de Heere Jezus op aarde was, zeide Hij, dat Jeruzalem „van de heidenen vertreden zou worden, totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn.” In eene openbaring aan de Kerk, door den profeet Jozef gegeven, zegt de Heere aangaande de Joden, „zij zullen blijven totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn.” Dit is, dat de Joden zoolang in hunnen verspreiden toestand zullen blijven. De Heere zegt verder, „En in dat geslacht zullen de tijden der heidenen vervuld zijn.” De vergadering der Joden zou dan een teeken zijn, dat de tijden der heidenen waren vervuld. Voor de Heiligen der laatste Dagen is deze gebeurtenis van groot belang. Wij zien vooruit naar de toekomst van den Heere Jezus, overeenkomstig de belofte, dat Hij weder van den hemel zal nederdalen, ditmaal in macht en groote glorie. Maar vóór dien vreeselijken dag zal een overschot der Joden naar Jeruzalem vergaderd zijn, zal de oude stad herbouwd zijn en het land Palestina weder bevolkt worden door de nakomelingen van het verbondsvolk des Heeren. Velen van de Joden zullen in ongeloof vergaderen, maar de profeten van het boek van Mormon drukken het idee uit, dat zij in geloof zullen vergaderen. „De Joden zullen in Christus beginnen te gelooven en vergaderen.”

„Dan zullen zij hunnen Verlosser kennen en vergaderen van de vier hoeken der aarde." Het blijkt uit deze woorden, dat geloof in den Zaligmaker aan de vergadering der Joden zal voorafgaan. Voorheen waren de Joden schijnbaar ontoegankelijk voor het Evangelie en velen zullen ongetwijfeld in dezen toestand van ongeloof blijven. Maar aan de andere zijde wordt ons verteld, „Wanneer zij tot de ware Kerk hersteld zullen worden, dan zullen zij in hunne landen der belofte gevestigd worden." En wederom is er gezegd, „Wanneer de Joden tot eene kennis van hunnen Zaligmaker zullen komen, dan zullen zij weder tot de landen hunner erfenis vergaderd worden." Er zal ongetwijfeld een groot werk gedaan worden in de vergadering van dit geslacht, met wier vaderen de Heere een verbond maakte. Zijne woorden kunnen niet falen en al schijnt het eene onmogelijke zaak te zijn, om ten uitvoer te brengen, zoo zullen toch de Joden naar hun eigen land vergaderd worden, zij zullen de woeste plaatsen bouwen en toebereid worden voor de komende gebeurtenissen. De woorden van Zacharia zullen letterlijk vervuld worden. „Er zullen nog oude mannen en oude vrouwen zitten op de straten van Jeruzalem; een ieder zal zijnen stok in zijne hand hebben, van wege de veelheid der dagen.

En de straten dier stad zullen vervuld worden met knechtjes en meisjes, spelende op hare straten."

GEORGE Q. CANNON, in *Juvenile Instructor*.

Samenkomst te Groningen.

De tweede half-jaarlijksche samenkomst der gemeenten Groningen, Siddeburen en omliggende plaatsen zal op den 24sten dezer te Groningen worden gehouden.

Op den 8sten dezer hadden wij het genoegen, eene openings-vergadering te Schiedam te kunnen houden. Deze had plaats in het Verkooplokaal, Lange Haven.

Buiten het groote getal broeders en zusters van Rotterdam, welke ons hadden vergezeld, waren er omtrent 110 à 120 vreemdelingen aanwezig, die allen eene gelegenheid hadden, de prediking van het herstelde Evangelie te hooren.

Correspondentie.

Door een brief, zoeven van Broeder Geo. S. Spencer ontvangen, vernemen wij met genoegen, dat hij gezond en welbehouden in Salt Lake City is aangekomen. De reis over den Oceaan was zooals het gewoonlijk in dit gedeelte van het jaar het geval is, buitengewoon stormachtig. Broeder Spencer gelast ons, aan de He ligen in Nederland de beste groeten te geven.

I N H O U D:

Het ware Evangelie van Christus . . .	Blz. 17	Vergadering der Joden	Blz. 31
Onderscheiding van Geesten	" 23	Samenkomst te Groningen	" 32
De val van Adam en het Verlossingswerk van Christus	" 25	Correspondentie	" "
Klassieke Godsdienst	" 28		

Uitgave van FRED. PIEPER, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.